

Arrest

nr. 190 036 van 25 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, komt op 29 november 2003 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 1 december 2003 asiel aan. Op 11 februari 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 15 maart 2006 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 19 mei 2006 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 20 september 2006 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 2 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 23 februari 2007 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker. Bij arrest nr. 177.317 van 28 november 2007 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 2 mei 2007 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op 2 februari 2009 wordt de aanvraag zonder voorwerp bevonden.

1.5. Op 7 maart 2008 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 2 februari 2011 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 13 november 2008 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 2 februari 2009 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 8 april 2011 ongegrond bevonden.

1.7. Op 11 augustus 2010 leggen de verzoeker en zijn partner H. S., die de Belgische nationaliteit heeft, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Mechelen een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.8. Op 15 september 2010 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie van een Belg. Op 14 februari 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 60 717 van 29 april 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.9. Op 9 juni 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie van een Belg. Op 30 december 2011 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.10. Op 21 januari 2012 wordt de wettelijke samenwoning eenzijdig beëindigd.

1.11. Op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Bij arrest nr. 134 711 van 9 december 2014 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.12. Op 23 juli 2014 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn. Op 19 januari 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 147 655 van 12 juni 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.13. Op 13 april 2015 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 24 april 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.14. Op 3 juli 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn. Op 29 december 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 171 168 van 1 juli 2016 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 12.155 van 22 september 2016 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

1.15. Op 10 januari 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) genomen. Bij arrest nr. 181 117 van 23 januari 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Nadat de verzoeker op 3 februari 2017 onder escorte is gerepatriëerd naar Ankara

(Turkije), verwerpt de Raad bij arrest nr. 189 340 van 30 juni 2017 vervolgens ook het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.16. Op 10 januari 2017 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor acht jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

■ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes / acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Betrokkene heeft in het formulier hoorrecht ingevuld op 11/07/2016 verklaard een ex-partner en kind in België te hebben.

Hij ondernam in het verleden reeds verschillende pogingen om zijn verblijfssituatie te regulariseren op basis van op basis van zijn ex-partner alsook op basis van zijn Belgisch kind. De ingediende aanvragen werden echter negatief afgesloten

Betrokkenes zoon is geboren op 26.09.2011. Desondanks heeft betrokkene er zich toe laten verleiden om de wetten en regels in België te overtreden. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarig kind, zoals het van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Wel integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich, ook met betrekking tot de vrijwaring van zijn contact met zijn zoon, vaak agressief opstelt. Het bezoekrecht zou stopgezet zijn en er zou contactverbod zijn opgelegd.

Het feit dat ex-partner en kind van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Daarenboven verklaart betrokkene in zijn hoorplicht een nieuwe vriendin G. M. (...) te hebben. Het loutere feit dat betrokkene sociale banden heeft gecreëerd, vallen niet onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming

Betrokkene verklaart eveneens medische problemen te hebben. De medische dienst heeft verklaard dat er geen belemmering bestaat om betrokkene te verwijderen.

Op 22/12/2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenisstraf door het Hof van Beroep van Antwerpen voor belaging.

Op 18/05/2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Mechelen voor belaging.

Op 19/02/2009 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, verboden wapen, fabricatie, verkoop, invoer dragen, als mededader.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

“(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het hoorrecht. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De bestreden beslissing houdt een inreisverbod in voor een duur van 8 jaar.

Tegenpartij motiveert deze beslissing als volgt:

“(…)”

Eerste onderdeel,

Met betrekking tot het gezinsleven van verzoeker

De relatie tussen ouder en minderjarig kind is per definitie een gezinsrelatie, beschermd door artikel 8 EVRM, zodat de bestreden beslissing een inbreuk maakt op het recht op familieleven van verzoeker.

Artikel 73/13 van de vreemdelingenwet refereert allicht naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

(…)

Verzoeker heeft een zoon, M. (...), die 8 jaar oud is en de Belgische nationaliteit heeft.

M. (...) woont in Mechelen, waar hij ook naar school gaat.

Verzoeker ziet zijn zoon ongelofelijk graag en wenst een echte vader voor hem te zijn. Hij tracht zo veel mogelijk contact met zijn zoon te onderhouden en te helpen bij de opvoeding.

Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens beschermt het recht op een gezinsleven, en maakt hierbij geen onderscheid naar de vorm van dit gezinsleven.

Verzoeker heeft echter conform artikel 8 en 13 EVRM recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Hij moet dus in staat zijn de beslissing, die een inbreuk inhoudt van artikel 8 EVRM, te kunnen aanvechten voor uw Raad.

Er wordt eenvoudig gesteld dat artikel 8 EVRM niet van toepassing is omdat dit artikel niet absoluut is, gelet op de tweede paragraaf van artikel 8.

Deze tweede paragraaf maakt echter niet zomaar elke inmenging mogelijk indien zij voorzien is bij wet. Er moet bovendien een noodzaak zijn in een democratische samenleving.

Een eventuele inmenging moet verder de toets van het proportionaliteitsprincipe doorstaan. Dit principe stelt dat het noodzakelijk is dat het schenden van een recht de enige optie is om het vooropgestelde doel te bereiken en dat de maatregel bovendien de minst restrictieve manier is om dit te doen.

Het komt de autoriteit toe aan te tonen dat ze een juist evenwicht kan vinden tussen het vooropgestelde doel en de zwaarte van de aanslag op het recht op respect van het privé- en gezinsleven.

Het staat vast dat de uitvoering van de bestreden beslissing zeer vergaande gevolgen heeft voor het privé en gezinsleven van verzoeker.

Bovendien moet er evenredigheid zijn tussen de zwaarte van de inbreuk op het gezins- en familieleven en het te bereiken belang.

Echter wordt de evenredigheidstoets niet gedaan, noch wordt de specifieke situatie van verzoeker geanalyseerd of nagegaan op welke wijze er een gezinsleven nog mogelijk is vanuit Turkije.

Dit is een schending van artikel 8 EVRM, minstens van de motiveringsverplichting.

Immers dient verzoeker te begrijpen op welke manier de Belgische Staat haar belangen afgewogen heeft ten opzichte van zijn recht op een gezinsleven.

Dit is onmogelijk af te leiden uit de bestreden beslissing.

In casu rept de bestreden beslissing met geen woord over het privé-leven van verzoeker in België en de gevolgen hierop ingeval van terugkeer.

Er werd namelijk geen rekening gehouden met de graad van integratie van verzoeker, die al zeer lange tijd in België woont en dan ook perfect geïntegreerd is.

Er werd geen rekening gehouden met de duur van verblijf in België, namelijk meer dan 14 jaar.

In casu is duidelijk dat de Belgische overheid de belangenafweging niet afdoende maakte. Met name werd noch het belang van het kind, noch het privéleven van verzoeker en zijn lang verblijf in België, zijn hechte banden met België, zijn gebrek aan banden met Turkije en de onmogelijkheid om een familieleven uit te bouwen in Turkije met zijn zoontje, in de weegschaal gelegd.

Verzoeker verwijst in deze naar een arrest van Uw Raad van 20 mei 2014 dat stelt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren." Dat de bestreden beslissing een wettelijke basis kent en een legitiem doel nastreeft, wordt niet betwist. Dat er rekening wordt gehouden met de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, evenmin. De gemachtigde gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat er, aan de hand van de criteria die het EHRM in zijn rechtspraak aangeeft, een correcte en concrete billijke afweging moet worden gemaakt tussen de individuele belangen van de verzoeker, die in het verzoekschrift nader worden geduid, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds. Uit de bestreden beslissing blijkt een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat. Daarentegen kan noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier worden afgeleid dat er voor verzoeker eveneens een concrete afweging van zijn individuele belangen, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaats gehad. De gemachtigde beperkte zich tot een zeer algemene stelling ('het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt') die overigens enkel is gesteund op een zeer selectieve lezing van een arrest van de Raad. Uit dit arrest blijkt immers dat in de betrokken zaak ook de proportionaliteit van de maatregel in concreto, d.i. rekening houdend met de individuele omstandigheden, werd onderzocht. Gezien de vastgestelde eenzijdigheid, is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging is in deze zaak geen sprake. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond."

Ook hier gebeurde de afweging van belangen zeer eenzijdig, waardoor er een schending werd vastgesteld van artikel 8 EVRM.

In casu kan het gezinsleven niet verdergezet worden in Turkije. Verzoeker leeft in onmin met zijn ex-partner, de mama van zijn zoon. Zij weigert het contact tussen de zoon en verzoeker.

Zonder haar hulp is contact tussen verzoeker en zijn zoon onmogelijk.

Dit is niet in het belang van het kind.

Met dit element werd geen enkele rekening gehouden.

Zonder de toestemming van de mama kan het zoontje van verzoeker niet bij zijn vader op bezoek komen, niet telefoneren, chatten etc.

Het is in het belang van het kind om in een goed contact te hebben met de ouders.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM, daar waar zij te weinig gewicht geeft aan de specifieke familiale situatie van verzoeker en het hoger belang van zijn kind.

Er wordt niet geanalyseerd op welke manier verzoeker zijn familieleven in Turkije zou kunnen beleven.

Dit is ook eenvoudig niet mogelijk.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens, blijkt dat de factoren waarmee rekening gehouden moet worden zijn, hoe erg het familieleven aangetast zou zijn, de hechtheid van de bindingen met de lidstaat en of er onoverkomelijke obstakels zijn om het familieleven in een ander land uit te oefenen (zie bij voorbeeld EHRM, Butt t. Noorwegen § 78)

Deze obstakels om het familieleven in Turkije uit te oefenen zijn zeer groot in casu. Deze optie is dus absoluut niet realistisch, waardoor de schending van artikel 8 EVRM evident is.

Het is niet plausibel dat M. (...) in Turkije zou gaan wonen zodat hij contact kan hebben met zijn papa.

Bovendien gaat M. (...) naar school in België en kan hij geen Turks.

Er is dus geen mogelijkheid om het gezinsleven in Turkije uit te oefenen.

Het opbouwen van een gezinsleven elders dan in België is niet mogelijk.

Ook het opbouwen van een betekenisvolle vaderschapsrol is onmogelijk vanuit een ander land. De contacten zullen beperkt blijven tot maximaal enkele bezoeken per jaar, indien de mama van M. (...) haar zoon zal laten reizen (hetgeen voorlopig niet zal gebeuren). Het is niet evident om een kind van de leeftijd van 8jaar de tocht van België naar Turkije alleen te laten maken.

Gelet op de relatie tussen verzoeker en zijn ex-partner, is bezoek zelfs weinig plausibel. Dit zal ertoe leiden dat verzoeker zijn zoon tenminste de volgende acht jaar niet meer zal zien.

De verwerende partij heeft geen enkel woord over voor de zoon van verzoeker of zijn hoger belang. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Aan deze plicht is hier overduidelijk niet voldaan.

Tweede onderdeel,

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker toen hij de duur vaststelde van het inreisverbod. Gelet op de verstreckende gevolgen van een inreisverbod met een duur van drie jaar, heeft de verwerende partij hierbij niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag gelegd.

Verwerende partij kiest voor de maximale duur van 8 jaar, daar verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde.

De veroordelingen van verzoeker gebeurden echter in een zeer specifieke context.

Bij de eerste veroordeling werd verzoeker veroordeeld voor wapendracht. Hij was immers een tijdje ervoor beschoten geweest door de vader van zijn toenmalige verloofde. De vader van zijn verloofde is toen veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf en het betalen van een schadevergoeding van 70.000 euro.

Verzoeker was zwaar getraumatiseerd door de beschieting, waarbij niet alleen de vader, maar ook acht andere mannen hem aanvielen. Hij was bang en wilde zich beschermen. Dit is allicht niet verstandig, doch wel begrijpelijk gelet op de context.

Gelet op de specifieke context en de tijd die intussen passeerde, is de veroordeling van 2009 niet van die aard dat zij ertoe leidt dat verzoeker als een actueel gevaar voor de openbare orde kan gezien worden.

De veroordelingen voor belaging kaderen in het moeilijk contact tussen verzoeker en de moeder van zijn zoon.

De moeder van M. (...) heeft besloten dat verzoeker zijn zoon niet meer mag zien. Zij zet alles in het werk om het verzoeker zo moeilijk mogelijk te maken om het contact tussen hem en M. (...) te onderhouden.

Het is in dit kader dat verzoeker geprobeerd heeft om dit patroon te doorbreken, zij het op een nogal onverstandige manier.

Ook hier is de context specifiek. Het gaat niet om klassieke criminele feiten, doch om een uit de hand gelopen familiekwestie.

Verzoeker is dan ook zeker geen gevaar voor de openbare orde.

*Derde onderdeel,
Met betrekking tot het hoorrecht*

Tegenpartij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier, o.m. met de complexiteit van de relatie die verzoeker heeft met zijn ex-partner en dus met zijn zoontje.

Verzoeker en zijn ex-partner hebben een conflictueuze relatie.

Zij hebben verschillende procedures rond het omgangsrecht voor M. (...) achter de rug en deze situatie is totaal geëscaleerd.

De twee laatste veroordelingen voor belaging kaderen in deze problematiek.

Dit heeft concreet als gevolg dat het inreisverbod ertoe zal leiden dat verzoeker zijn zoon gedurende acht jaar niet zal zien.

Er is immers niemand anders dan de moeder van M. (...), met wie verzoeker in grote onmin leeft, die ervoor kan zorgen dat M. (...) met zijn vader belt of hem bezoekt.

De bestreden beslissing is niet slechts een inbreuk, maar het einde van het gezinsleven van verzoeker.

Deze situatie is totaal niet in rekening genomen door verwerende partij.

Verzoeker heeft bovendien medische problemen. Hij werd slachtoffer van een schietpartij en is sedertdien voor 33% werkonbekwaam. Bovendien lijdt verzoeker aan levercirrose, waarvoor hij een behandeling moet krijgen.

Verzoeker had hierop kunnen wijzen, indien men de moeite had genomen hem te vragen waarom hij niet terug was gegaan naar zijn land.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of

hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn leven in België, inclusief zijn gezinsleven met zijn zoontje M. (...), en de behandelingen voor zijn medische problemen, en dit voor een onbepaalde duur.

Overigens had verzoeker, indien hij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Om al deze redenen vormt de bestreden beslissing bovendien een schending van het recht op een gezinsleven voor verzoeker, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM is een hogere rechtsnorm dan onze nationale wetgeving. De schending van artikel 8 EVRM is bijgevolg mogelijk zelf indien de Vreemdelingenwet correct zou zijn toegepast.

Minstens diende de bestreden beslissing een afweging in te houden, waaruit blijkt dat tegenpartij een balansoefening heeft gemaakt tussen de belangen van de Staat en de belangen van verzoeker.

Was verzoeker in de mogelijkheid geweest om tegenpartij deze elementen te voegen zou er geen inreisverbod zijn genomen gelet op de manifeste schending van het gezinsleven van verzoeker.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/11, §2, tweede lid Vreemdelingenwet alsook artikel 8 van het EVRM en het recht om gehoord te worden.

Het inreisverbod is in casu op stereotiepe wijze gemotiveerd. Tegenpartij houdt absoluut geen rekening met de individuele omstandigheden eigen aan verzoeker.

Overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn is het echter duidelijk dat het inreisverbod rekening moet houden met de individuele omstandigheden eigen aan elk dossier.

Zo leest men in de overweging 14:

"Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar."

Artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn stelt:

"(...)"

Artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet stelt ook uitdrukkelijk dat "(...)"

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat tegenpartij bij het nemen van het inreisverbod, dan wel bij de vaststelling van de duur ervan, rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker vader is van een zoontje van vijf jaar, met wie hij door het inreisverbod geen contact meer zal kunnen hebben, gelet op zijn conflictuele relatie met de moeder van zijn zoontje.

Zoals reeds herhaaldelijk onderstreept door Uw Raad, dient er bij het nemen van inreisverbod nochtans rekening te worden gehouden met de individuele omstandigheden:

"Overigens merkt de Raad op dat uit de motivering van het bevel geenszins kan blijken dat de administratie rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden in hoofde van de betrokkene, hoewel de administratie hiervan op de hoogte was en de duur van het inreisverbod, zijnde 3 jaren, de administratie ertoe had moeten brengen hier bijzondere aandacht voor te hebben. Zelfs in de hypothese dat de administratie rekening zou hebben gehouden met deze omstandigheden, quod non, diende ze uit te leggen waarom deze omstandigheden niet in de weg stonden van de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar."¹

De bestreden beslissing bevat geen individuele analyse, zoals vervat in artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel nu uit de bestreden beslissing blijkt dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden eigen aan verzoeker en waarvan tegenpartij kennis had.

Verzoeker is niet gehoord maar heeft zelf een formulier moeten invullen. Verzoeker echter is laaggeschoold en is niet in staat de impact van zulk formulier te begrijpen. Hij heeft dan ook zeer kort opgeschreven dat hij een zoon, ex-partner en vriendin heeft. Echter heeft hij zijn privéleven, integratie, duur van zijn verblijf, werkverleden, eigendommen en andere bindingen met België niet vermeld. Bovendien heeft hij het niet gehad over de complexiteit van zijn relatie met zijn zoon, omwille van de turbulente en vijandige relatie tussen verzoeker en zijn ex-partner, waardoor een gezinsleven vanuit Turkije volstrekt onmogelijk zou zijn.

Hij heeft tevens niet kunnen uitleggen in welke context hij veroordelingen opgelopen heeft, waaruit duidelijk blijkt dat hij geen actueel gevaar is voor de openbare orde.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïgnoreerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 74/11 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM en van het hoorrecht.

Hij betoogt dat hij een zoon heeft die 8 jaar oud is en de Belgische nationaliteit heeft. Hij zou in Mechelen wonen, waar hij ook naar school zou gaan. Hij zou een echte vader voor hem wensen te zijn. De beslissing zou zeer verregaande gevolgen hebben voor zijn gezinsleven. De verwerende partij zou geen evenredigheidstoets hebben gemaakt en evenmin nagegaan hebben of het gezinsleven nog mogelijk zou zijn in Turkije. Er zou geen rekening gehouden zijn met zijn verblijf van 14 jaar in België en zijn integratie. Hij argumenteert dat het in het belang van zijn kind is om contacten te hebben met zijn ouders en dat met het belang van het kind geen rekening werd gehouden. Hij meent dat zijn veroordelingen gebeurden in een zeer specifieke context en legt uit dat hij een tijdje voorheen beschoten zou zijn door de vader van zijn toenmalige verloofde, waardoor hij bang was en zich wilde beschermen. Hij zou geen actueel gevaar meer vormen voor de openbare orde. Het inreisverbod zou ertoe leiden dat hij zijn zoon 8 jaar niet meer zal zien. Hij zou medische problemen hebben, daar hij slachtoffer werd van een schietpartij en lijdt aan levercirrose. Er zou geen rekening gehouden zijn met zijn individuele situatie. Hij zou niet in staat zijn geweest om de impact van het formulier hoorrecht, dat hij diende in te vullen, te begrijpen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11 §1, 4° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"(...)"

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat gemotiveerd werd omtrent verzoekers zoon, die geboren is op 26/09/2011 en dat desondanks die geboorte verzoeker er zich toe laten verleiden heeft om de wetten en regels in België te overtreden, wat allerminst getuigt van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarig kind. Verder werd gemotiveerd dat uit het administratief dossier blijkt dat hij zich met betrekking tot de vrijwaring van zijn contact met zijn zoon vaak agressief heeft opgesteld en dat het bezoekrecht zou zijn stopgezet en een contactverbod werd opgelegd. In de beslissing werd ingegaan op datgeen wat verzoeker verklaarde in zijn formulier hoorrecht dat hij invulde op 11/07/2016.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet geenszins enige voorwaarde stelt met betrekking tot het actuele karakter van het gevaar dat verzoeker zou vormen voor de openbare orde. In de beslissing werd uitdrukkelijk gemotiveerd dat gezien de ernst van de feiten afgeleid kan worden dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Hij toont niet aan dat dergelijke motivering kennelijk onredelijk zou zijn en in strijd zou zijn met de elementen uit het administratief dossier.

Uit voorgaande blijkt dat het bestuur wel degelijk overging tot een belangenafweging. Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich reeds uitgesproken over artikel 8 EVRM in het verwerpingsarrest van 1 juli 2016. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden weerhouden en het gezag van gewijsde geldt inter partes. Verzoeker toont niet aan omwille van welke elementen er thans anders geoordeeld zou moeten worden over zijn gezinsleven. Alle aanvragen die verzoeker indiende in functie van de Unieburgers werden bovendien negatief afgesloten. Bovendien werd in de bestreden beslissing nogmaals gewezen op de ernst van de feiten, waaruit kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Nu in de bestreden beslissing rekening gehouden werd met die elementen die verzoeker aanbracht in het formulier hoorrecht en hij thans geen andere elementen aanbrengt die een ander licht hadden kunnen werpen op de beoordeling van zijn situatie, maakt hij niet aannemelijk op welke wijze het hoorrecht zou zijn geschonden. Het langdurig verblijf en eventuele integratie doet immers geen afbreuk aan het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 181.117 d.d. 23 januari 2017 dat zij zich reeds uitsprak over artikel 8 EVRM in het arrest nr. 171.168 d.d. 1 juli 2016 en dat zij hierin oordeelde dat verzoeker niet heeft aangetoond dat het bestuur op onzorgvuldige wijze of met miskennis van artikel 8 EVRM heeft besloten dat het familiale en persoonlijke belang ondergeschikt werd geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. In het arrest nr. 181.117 oordeelde de Raad onder meer nog wat volgt:

"(...) De Raad stelt vast dat een cassatieberoep werd ingediend tegen 's Raads arrest nr. 171.168 doch dat dit cassatieberoep niet toelaatbaar werd verklaard (...) waarbij de Raad van State oordeelde dat de Raad wel degelijk de vereiste wettigheidscontrole op de belangenafweging heeft gemaakt en heeft gemotiveerd waarom deze proportioneel was. Het bestreden arrest voldeed aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en een schending van artikel 8 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Alle overige voorgaande aanvragen in het kader van gezinshereniging werden geweigerd. De beroepen daartegen ingediend, werden door de Raad verworpen.

Tevens wordt in de bestreden beslissing wederom verwezen naar de ernst van de gepleegde feiten en het recidive karakter waaruit wordt afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden.

De raadvrouw van verzoekster toont niet aan dat er heden elementen voorliggen die thans zouden noodzaken dat er alsnog anders wordt geoordeeld over zijn gezinsleven.(...)"

Het staat verzoeker steeds vrij om vanuit het herkomstland, waar hij zich thans blijkens het administratief dossier bevindt, een verzoek in te dienen tot opheffing of opschorting van het inreisverbod. Hij toont evenmin aan dat hij geen contacten kan onderhouden met zijn zoon vanuit zijn herkomstland.

Waar hij melding maakt van zijn medische problemen, dient te worden opgemerkt dat de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet negatief werd afgesloten. Bovendien werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de medische dienst verklaard heeft dat er geen belemmering bestaat om betrokkene te verwijderen.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hierbij is de overheid ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij "door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden", wat genoegzaam wordt

toegelicht aan de hand van verschillende (recent) door hem opgelopen veroordelingen. Tevens worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod met een duur van acht jaar proportioneel wordt geacht, met name de ernst van de feiten waarvoor de verzoeker veroordeeld is, dat de verzoeker een ex-partner en een kind heeft die in België verblijven, waarbij er onder meer op wordt gewezen dat zijn bezoekrecht met betrekking tot zijn minderjarige zoon zou zijn stopgezet en dat er een contactverbod zou zijn opgelegd, dat de verzoeker heeft verklaard een nieuwe vriendin te hebben, dat de medische dienst heeft verklaard dat er geen belemmering bestaat om de verzoeker te verwijderen, dat de verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, met name dat de bestreden beslissing *“met geen woord (rept) over het privé-leven van verzoeker in België en de gevolgen hierop ingeval van terugkeer”*, blijkt voorts uit de motieven van de bestreden beslissing dat hieromtrent wel degelijk wordt gemotiveerd, met name waar wordt gesteld dat *“(h)et loutere feit dat betrokkene sociale banden heeft gecreëerd (...) niet onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (valt)”*.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Deze motieven hebben betrekking op de specifieke situatie van de verzoeker, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met het feit dat hij een minderjarige zoon heeft in België. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing op stereotiepe wijze werd gemotiveerd en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan zijn geval. Ten overvloede kan tevens nog worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt trouwens dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Te dezen beroept de verzoeker zich op zijn relatie met zijn minderjarige zoon, die de Belgische nationaliteit heeft.

Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkenes zoon is geboren op 26.09.2011. Desondanks heeft betrokkene er zich toe laten verleiden om de wetten en regels in België te overtreden. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarig kind, zoals het van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Wel integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich, ook met betrekking tot de vrijwaring van zijn contact met zijn zoon, vaak agressief opstelt. Het bezoekrecht zou stopgezet zijn en er zou contactverbod zijn opgelegd.

Het feit dat ex-partner en kind van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

De verzoeker betwist niet dat hij tot verschillende gevangenisstraffen werd veroordeeld wegens belaging en “slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, verboden wapen, fabricatie, verkoop, invoer dragen, als mededader” en dat hij zich er dus, ondanks de geboorte van zijn zoon, heeft “toe laten verleiden om de wetten en regels in België te overtreden”. Hij betwist evenmin de vaststellingen dat hij zich met betrekking tot de vrijwaring van het contact met zijn zoon vaak agressief heeft opgesteld, dat het bezoekrecht stopgezet zou zijn en dat er zelfs een contactverbod zou zijn opgelegd. Gelet op dit contactverbod met zijn zoon, wordt niet ingezien waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nog diende na te gaan “op welke wijze een gezinsleven nog mogelijk is vanuit Turkije”. De beweringen dat de verzoeker “zijn zoon ongelofelijk graag (ziet)”, “een echte vader voor hem (wenst) te zijn” en “zo veel mogelijk contact met zijn zoon (tracht) te onderhouden en te helpen bij de opvoeding”, doen hieraan geen afbreuk. Uit de hierboven aangehaalde motivering blijkt dat de gemachtigde terdege rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind van de verzoeker, doch overwogen heeft dat het gedrag van de verzoeker “allerminst (getuigt) van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarig kind, zoals het van een goede huisvader zou mogen verwacht worden” en dat “(h)et bezoekrecht (...) stopgezet (zou) zijn en er (...) contactverbod (zou) zijn opgelegd”. Door louter te beweren dat hij “zijn zoon ongelofelijk graag (ziet)”, “een echte vader voor hem (wenst) te zijn” en “zo veel mogelijk contact met zijn zoon (tracht) te onderhouden en te helpen bij de opvoeding”, maakt de verzoeker, gelet op deze motieven die noch weerlegd, noch ontkracht worden, niet aannemelijk dat het hoger belang van zijn minderjarige zoon door de bestreden beslissing geschaad zou worden. Ten overvloede wordt er tevens op gewezen dat de verplichting om rekening te houden met de belangen van de kinderen niet impliceert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen verdere afweging mag maken en niet ook met andere belangen, zoals *in casu* het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, rekening vermag te houden (cf. GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Daarnaast laat de verzoeker nog gelden dat er geen rekening werd gehouden met zijn graad van integratie en met het feit dat hij al meer dan veertien jaar in België woont.

In de bestreden beslissing wordt nochtans gesteld dat “(u)it de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is” en dat “(h)et loutere feit dat betrokkene sociale banden heeft gecreëerd (...) niet onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (valt)”. De omstandigheid dat hierbij niet expliciet vermeld wordt dat de verzoeker reeds meer dan veertien jaar in België woont, doet hieraan geen afbreuk. Voorts toont de verzoeker niet aan dat de door hem tijdens zijn langdurige verblijf in België opgebouwde contacten een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden en geeft hij, gelet op zijn veroordelingen, weinig blijk van een sterke integratie in deze rechtstaat.

Waar de verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad van 20 mei 2014 wordt erop gewezen dat hij nalaat het arrestnummer te vermelden, zodat niet kan worden achterhaald op welk arrest hij precies doelt, te meer nu er geen arrest met de door de verzoeker geciteerde inhoud op die datum kan worden teruggevonden. Bovendien blijkt uit de door de verzoeker aangehaalde passage uit dit arrest dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich in de beslissing die het voorwerp van dat arrest uitmaakte beperkte tot een zeer algemene stelling dat het familiale en persoonlijke belang van de betrokken verzoeker ondergeschikt is, terwijl uit de thans bestreden beslissing een meer uitgebreide en genuanceerde afweging wordt gemaakt.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het handhaven van de openbare orde en het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen, als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

(...)”

Te dezen wordt aan de verzoeker een inreisverbod van acht jaar opgelegd om de *supra*, onder punt 3.3.1., vermelde redenen. Zoals de verzoeker terecht aanstipt wordt de duur van het inreisverbod, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”.

De verzoeker laat gelden dat zijn veroordelingen plaats vonden in een zeer specifieke context. Hij licht toe dat hij een tijdje voor de feiten die hebben geleid tot zijn veroordeling wegens wapendracht in 2009 beschoten is geweest door de vader van zijn toenmalige verloofde en dat daarbij ook acht andere mannen hem aanvielen, waardoor hij bang was en zich wilde beschermen. Hij stipt tevens aan dat, gelet op de specifieke context en de tijd die intussen passeerde, de veroordeling van 2009 niet van die aard is dat zij ertoe leidt dat hij als een actueel gevaar voor de openbare orde kan worden gezien. Vooreerst wordt er op gewezen dat de verzoeker erkent dat hij *“(o)p 19/02/2009 (...) een veroordeling (heeft) opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, verboden wapen, fabricatie, verkoop ,invoer dragen, als mededader”*. De verzoeker tracht zijn gedrag dat tot deze veroordeling heeft geleid te vergoelijken via allerlei niet gestaafde beweringen, doch hij slaagt er niet in deze concrete vaststelling, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van acht jaar heeft besloten. Daarnaast gaat de verzoeker, waar hij wijst op de tijd die na de veroordeling in 2009 passeerde, er aan voorbij dat hij nadien ook nog op 18 mei 2015 en op 22 december 2016 werd veroordeeld tot respectievelijk zes maanden en één jaar gevangenisstraf wegens belaging. In deze context is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om voor het inschatten van de bedreiging die de verzoeker vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en voor het bepalen van de duur van het inreisverbod ook rekening te houden met de feiten die hebben geleid tot de veroordeling in 2009. Waar de verzoeker nog laat gelden dat de veroordelingen wegens belaging kaderen in het moeilijke contact tussen de moeder van zijn kind en hemzelf en aanstipt dat het niet gaat om klassieke criminele feiten, doch wel om een uit de hand gelopen familiekwestie, betwist hij *in se* niet dat hij op 18 mei 2015 en op 22 december 2016 werd veroordeeld tot respectievelijk zes maanden en één jaar gevangenisstraf wegens belaging. Hij geeft hiermee louter te kennen zijn situatie anders te beoordelen, zonder evenwel aan te tonen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet gericht is tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 1 juli 2014, C-141/12, Y.S., § 67). Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter

verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij niet gehoord werd, maar een formulier heeft moeten invullen. Hij wijst erop dat hij laag geschoold is en niet in staat is om de impact van een dergelijk formulier te begrijpen, zodat hij zijn privéleven, zijn integratie, de duur van zijn verblijf, zijn werkverleden, zijn eigendommen en andere bindingen met België niet heeft vermeld. Evenmin heeft hij de complexiteit van zijn relatie met zijn zoon en de context van zijn veroordelingen toegelicht.

Vooreerst wordt erop gewezen dat uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 11 juli 2016 in de gevangenis een vragenlijst werd voorgelegd waarin hem onder meer werd gevraagd naar de redenen waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Op dit formulier heeft de verzoeker aangeduid dat hij Nederlands kan lezen en/of schrijven, zodat ervan kan worden uitgegaan dat hij de vragen heeft kunnen lezen en het belang van zijn antwoorden daarop afdoende heeft kunnen inschatten. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hem niet de gelegenheid werd geboden om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken en de individuele omstandigheden van zijn geval aan te voeren die ervoor pleiten dat de bestreden beslissing niet wordt genomen of in een kortere duur zou voorzien. Uit deze vragenlijst blijkt dat de verzoeker er onder meer op gewezen heeft dat hij een ziekte heeft die hem verhindert naar zijn land van herkomst te reizen, dat hij een minderjarig kind heeft dat in België verblijft, dat hij een relatie heeft met M.G. en dat hij al gedurende 14 jaar in België verblijft. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze elementen in rekening heeft gebracht.

Bovendien – en ten overvloede – wordt er op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Met betrekking tot de complexiteit van zijn relatie met zijn zoon en de context van zijn veroordelingen, licht de verzoeker toe dat hij reeds verschillende procedures omtrent het omgangsrecht voor zijn zoon achter de rug heeft en dat de situatie totaal geëscaleerd is en dat zijn twee veroordelingen voor belaging kaderen in deze problematiek. Voorts wijst hij erop dat hij door de bestreden beslissing zijn zoon gedurende acht jaar niet zal zien nu er niemand anders is dan zijn ex-partner, met wie hij in grote onmin leeft, die ervoor kan zorgen dat zijn zoon hem belt of bezoekt. De verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de complexiteit van de gezinssituatie wel degelijk in rekening heeft gebracht, met name door erop te wijzen dat hij zich *“ook met betrekking tot de vrijwaring van zijn contact met zijn zoon, vaak agressief opstelt”* en dat *“(h)et bezoekrecht (...) stopgezet (zou) zijn en er (...) contactverbod (zou) zijn opgelegd”*, wat door de verzoeker niet wordt betwist. Daarnaast wordt nog overwogen dat *“(h)et feit dat ex-partner en kind van betrokkene in België verblijven, (...) niet (kan) worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM”*. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij elementen had kunnen bijbrengen waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nog niet op de hoogte was en die zouden kunnen leiden tot het niet opleggen van een inreisverbod of tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur.

Met betrekking tot zijn ziekte, licht de verzoeker toe dat hij lijdt aan levercirrose, waarvoor hij een behandeling moet krijgen, en dat hij ten gevolge van een schietpartij 33% werkonbekwaam is. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat ook deze elementen in rekening werden gebracht, meer bepaald waar gesteld wordt dat *“(d)e medische dienst (...) verklaard (heeft) dat er geen belemmering bestaat om betrokkene te verwijderen”*. De verzoeker brengt geen gegevens aan die er op

wijzen dat deze beoordeling feitelijk incorrect of kennelijk onredelijk zou zijn. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij elementen had kunnen bijbrengen waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nog niet op de hoogte was en die tot het niet nemen van de bestreden beslissing of tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur hadden kunnen leiden.

Met betrekking tot zijn privéleven, zijn integratie, de duur van zijn verblijf, zijn werkverleden, zijn eigendommen en andere bindingen met België, brengt de verzoeker ook thans in zijn verzoekschrift geen concrete elementen aan die, indien hij deze voor het nemen van de bestreden beslissing kenbaar had kunnen maken – mogelijkheid waar hij over beschikte – hadden kunnen leiden tot het niet nemen van deze beslissing, dan wel tot het nemen van een voor hem gunstigere beslissing. Hij beperkt zich wat dit betreft tot een vaag en algemeen betoog dat niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest en van het beginsel “*audi et alteram partem*” wordt niet aangetoond.

3.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN